

Pârâtă: ÖBB Infrastruktur AG

Întrebarea preliminară

Articolul 101 TFUE (articolul 81 CE, articolul 85 TCE) trebuie interpretat în sensul că orice persoană are dreptul să ceară din partea participanților la o înțelegere daune-interese chiar și pentru prejudiciul care i-a fost cauzat de o persoană care nu a participat la înțelegere și care, profitând de prețurile ridicate de pe piață, a majorat prețurile produselor sale mai mult decât le-ar fi majorat în lipsa înțelegerii (umbrella pricing), astfel încât principiul efectivității stabilit de Curtea de Justiție impune recunoașterea sa deopotrivă în dreptul național?

— în consecință, articolul 4 din anexa V la statutul menționat ca implicând faptul că dreptul de reportare a concediului anual peste limita stabilită de dispoziția citată nu poate fi acordat decât în cazul unei împiedicări legate de activitatea funcționarului ca urmare a exercitării funcției sale.

Persoanele interesate prevăzute la articolul 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și părțile din procedura care s-a aflat pe rolul Tribunalului Uniunii Europene sunt invitate să depună la Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în termen de o lună de la notificarea prezentei decizii, observațiile lor scrise cu privire la chestiunile menționate.

(¹) JO L 299, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 3.

Decizia Curții (Camera de reexaminare) din 11 decembrie 2012 vizând reexaminarea Hotărârii Tribunalului (Camera de recursuri) din 8 noiembrie 2012 în cauza T-268/11 P, Comisia/Strack

(Cauza C-579/12 RX)

(2013/C 71/10)

Limba de procedură: germana

Părțile din procedura în fața Tribunalului

Recurentă: Comisia Europeană

Cealaltă parte din procedură: Guido Strack

Chestiuni care fac obiectul reexaminării

Reexaminarea va privi chestiunile dacă, ținând seama de jurisprudența Curții aferentă dreptului la concediu anual plătit ca principiu al dreptului social al Uniunii, consacrat expres de asemenea la articolul 31 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și vizat în special de Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (¹), Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 8 noiembrie 2012, Comisia/Strack (T-268/11 P), aduce atingere unității sau coerenței dreptului Uniunii în măsura în care Tribunalul, în calitate de instanță de recurs, a interpretat

— articolul 1e alineatul (2) din Statutul funcționarilor Uniunii Europene ca necuprinzând în sfera sa de aplicare dispozițiile referitoare la organizarea timpului de lucru prevăzute de Directiva 2003/88 și în special concediul anual plătit și,

Recurs introdus la 13 decembrie 2012 de Koninklijke Wegenbouw Stevin BV împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șasea) din 27 septembrie 2012 în cauza T-357/06, Koninklijke Wegenbouw Stevin/Comisia

(Cauza C-586/12 P)

(2013/C 71/11)

Limba de procedură: olandeza

Părțile

Recurentă: Koninklijke Wegenbouw Stevin BV (reprezentant: E. Pijnacker Hordijk, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurente

— Anularea în parte a hotărârii atacate în măsura în care Tribunalul a statuat în aceasta că Comisia a dovedit corespunzător cerințelor legale că KWS a avut rolul de conducător în cadrul înțelegerii constatate de Comisie;

— anularea în parte a articolului 1 litera (j) din decizia atacată (¹), în măsura în care Comisia a aplicat societății KWS o amendă de 27,36 milioane de euro;

— stabilirea unui nou quantum al amenzii aplicate societății KWS de $27,36 - 0,5 \times 17,1 = 18,81$ milioane de euro;

- obligarea Comisiei la plata unei părți, care urmează să fie stabilită de Curte, a cheltuielilor de judecată efectuate de KWS în primă instanță și în fața instanței de recurs.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, recurenta invocă două motive.

Primul motiv de recurs

În cadrul primului motiv de recurs, recurenta susține că Tribunalul a încălcat principiul egalității de tratament și cerințele fundamentale privind caracterul necontradictoriu al hotărârilor judecătorești prin faptul că a luat în considerare în mod contradictoriu în hotărârea atacată aceleași elemente de probă fără nicio motivare — cu atât mai puțin convingătoare — în privința reclamanților respective, KWS și Shell Nederland Verkoop Maatschappij B.V. (denumită în continuare „SNV”), (acțiunea formulată de SNV face obiectul Hotărârii Tribunalului din 27 septembrie 2012, cauza T-343/06), în pofida faptului că, potrivit deciziei atacate, KWS și SNV au avut în comun același rol în privința acordurilor încheiate în cadrul înțelegerii.

- Aprecierea pretinsului rol de instigator și de conducător deținut de KWS și de SNV făcută de Tribunal trebuie analizată în contextul său: Comisia a constatat în decizia sa că KWS și SNV erau în comun forțele motrice din cadrul înțelegerii.
- Forța probantă a unora dintre elementele de probă prezentate de Comisie împotriva KWS și SNV a fost apreciată de Tribunal în mod contradictoriu și inacceptabil din punct de vedere juridic.
- Având în vedere considerațiile care precedă, nu poate fi susținută opinia conform căreia singura care avea rolul de conducător al înțelegerii încheiate între furnizorii de bitum și constructorii de drumuri era KWS.

Al doilea motiv de recurs

Prin intermediul celui de al doilea motiv de recurs, recurenta susține că Tribunalul a încălcat principiul interdicției arbitrarului, principiul egalității de tratament și principiul proporționalității prin faptul că a statuat în hotărârea atacată că majorarea cu 50 % a amenzii aplicate de Comisie societății KWS pentru motivul existenței unui rol de instigator și de conducător al acesteia poate fi menținută, deși Tribunalul a admis că nu există niciun motiv suficient pentru a prezuma existența unui rol de instigator.

- Întrucât nu se poate susține opinia conform căreia rolul de conducător poate fi atribuit doar societății KWS, această apreciere este valabilă și în ceea ce privește majorarea amenzii.
- Prin menținerea majorării amenzii aplicate de Comisie, în pofida faptului că aceasta din urmă nu a prezentat probe suficiente pentru a dovedi vreuna dintre cele două împre-

jurări care justifică majorarea amenzii, Tribunalul a „răsplătit” Comisia pentru considerațiile neglijente formulate în decizia atacată.

- Principiul egalității de tratament și principiul proporționalității se opun faptului că Tribunalul a menținut majorarea amenzii cu 50 % în privința KWS (în plus în integralitatea sa), în timp ce în procedura paralelă desfășurată în cauza T-343/06 Tribunalul a anulat în totalitate această majorare a amenzii aplicate societății SNV și alții.
- Având în vedere considerațiile care precedă, majorarea amenzii astfel cum a fost impusă societății KWS nu poate fi menținută.

(¹) Decizia C(2006) 4090 final a Comisiei din 13 septembrie 2006 privind o procedură de aplicare a articolului 81 [CE] [cazul COMP/F/38.456 — Bitum (Țările de Jos)].

Cerere de decizie preliminară introdusă de Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Regatul Unit) la 14 decembrie 2012 — The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs/GMAC UK PLC

(Cauza C-589/12)

(2013/C 71/12)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Părțile din procedura principală

Reclamant: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Pârâtă: GMAC UK PLC

Întrebările preliminare

1. În cazul a două operațiuni privind aceleași bunuri, în ce măsură are dreptul o persoană impozabilă să invoce (i) atât efectul direct al unei dispoziții din Directiva (CEE) 77/388 a Consiliului (¹) (denumită în continuare „A șasea directivă TVA”) în legătură cu una dintre operațiuni, (ii) cât și dispozițiile de drept național în legătură cu cealaltă operațiune, dacă procedând astfel s-ar ajunge la un rezultat fiscal global în legătură cu cele două operațiuni pe care nici dreptul național, nici A șasea directivă TVA, aplicate în mod separat celor două operațiuni, nu l-ar determina sau nu ar urmări să îl determine?